

Ups en downs

Ik verdwaal weer tussen de foto's. Herinneringen aan tijden toen onze kindjes wat kleiner waren en ook wel schattiger.

In mijn herinnering was het altijd rozengeur en maneschijn en maakten ze nooit ruzie. Ze maakten geen rommel, want anders zou ik die toch hebben gezien op de foto's? Ze luisterden altijd naar me en vielen elke avond heerlijk rozig in slaap in hun eigen bedjes. Ja... als ik in mijn fotoboeken verdwaal is het één en al feest en vrolijkheid hier in huis!

Natuurlijk is er ook dat andere stemmetje. Dat zegt: *"Weet je nog dat je van de trap donderde, omdat je gewoon l  tterlijk in slaap viel halverwege?"* Of: *"Je hebt ooit tegen je vriendin gezegd dat ze moest oppassen dat ze niet zou vallen, omdat de vloer vol lag met speelgoed"*. Zelfs onze kinderen herinneren zich nog dat moment dat mama in de keuken plat op de vloer ging liggen, gewoon helemaal   p. In realiteit is het leven in ons gezin namelijk niet all  en maar rozengeur en maneschijn, maar ook wel eens de geur van kakabroeken en de schijn van afgeveegde snottebellen op een raam.

Onze kinderen hangen aan mijn lippen als ik herinneringen ophaal van hun baby- en peutertijd. Dat zijn dan natuurlijk de mooiste en grappigste verhalen, maar ik probeer er toch op te letten dat ik eerlijk ben. Het moederschap is voor mij 1 grote rollercoaster met heel veel ups, maar ook een behoorlijke portie aan downs. Het vreemde is dat de 'ups' heel vaak kleine dingen lijken op het moment dat ze gebeuren. Vaak merken we amper op dat we herinneringen aan het maken zijn.

Mijn kinderen praten bijvoorbeeld nog steeds over die keer dat we gingen wandelen in het bos en Lotte in de plas viel. Of die keer dat Joppe in de zetel kwam zitten met het pasgeboren kuikentje en we op dat moment een 'geen-kippen-in-huis'-regel bedachten. Of toen Maite de zak bloem uit de kast haalde en door het huis liep om het te laten sneeuwen. Het zijn momenten die niet gepland werden, maar ons overkwamen en heel spontaan veroverden ze een plaatsje in ons

hoofd en hart.

De 'downs' voelen vaak veel groter op het moment dat ze ons overkomen. Een bezoek aan het ziekenhuis, dagenlang doorgaan op 3u slaap per nacht, een kind dat problemen heeft met een vriendje, het gevoel tekort te schieten omdat het huis nooit netjes is in ons grote gezin... Dat zijn de dingen die mij doen piekeren, ja soms zelfs wanhopen. Bezorgdheid is me niet vreemd sinds ik mama ben.

Ik blader nog wat verder in mijn fotoboeken. Ik tel mijn zegeningen. Alle ups, mooie momenten waarvoor ik God zo dankbaar ben dat ze mijn leven mogen vullen. Alle downs, momenten waarin ik God heb gevraagd om hulp en bescherming, die ons dichter naar elkaar toebrachten en helder toonden wat er belangrijk is in het leven. Dankuwel Hemelse Vader, dat U erbij bent, wat ons ook overkomt.

Reninca D'Joos